

VELMI NEBEZPEČNÁ HRA

LAUREN
MUÑOZ

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN VS

MĚL UMŘÍT
JEN NA OKO.
VRAH BYL ALE
JINÉHO NÁZORU.

VSTUP ZAKÁZÁN

VELMI NEBEZPEČNÁ HRA

LAUREN
MUÑOZ

Přeložila Kateřina Cinková

Copyright © 2025 by Lauren Muñoz

Cover illustration © Maria Fedoseeva, 2025

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2026

Translation © Kateřina Cinková, 2026

ISBN 978-80-271-6041-9

zatřes mystickou koulí
Je tato kniha věnována Erin?

PROLOG

O dva týdny později

Sierra Foxová pospíchala po zablácené cestě a přitom vytukávala zprávu na telefonu.

Livestream se protáhl. Omw.

Zrovna když stiskla odeslat, autocorrect to opravil na *On my way!*. Super. Ten veselý tón našťve Xaviera ještě víc.

Sierra se zadívala na své podpatky, obalené hlinou a rozdrčeným jehličím. „Zničené,“ zamručela. A kvůli čemu? Proč se s ní potřeboval setkat tak daleko od všech ostatních? Nebylo to mezi nimi dobré, ale odepsaní přece ještě nebyli. Její přešlap byl jen maličkost. Odpustitelné pochybení. Bez Xaviera...

O tom nebude přemýšlet.

Sierra se nadechla čerstvého vzduchu, který byl okořeněný jehličnany, jež na zem vrhaly dlouhé stíny. Nad hlavou jí zavřískalo několik ptáků, ale jinak se pěšina nořila do ticha. Její spolužáci zrovna obědvali v jídelně, daleko od bláta a vlhka.

Ticho přerušilo hlasité zašustění. Sierra se zaposlouchala, ale zvuk se už nezopakoval. *Nejspíš nějaké lesní zvíře*, pomyslela si. Ale znělo to jako něco velkého, a tak přidala do kroku. Medvěd nikdy žádného studenta ne napadl, ale děkan Whitaker jim každý rok připomínal, aby sami nechodili do lesa, obzvlášť v období, kdy se rodí mlád'ata.

Najednou se přes pěšinu mihla obrovská hnědá šmouha a málem ji srazil.

„Ááá!“ vykřikla Sierra a zakryla si pusou pěstí. Chtěla se rozběhnout, ale přimrzla na místě. Tvor se zastavil o pár yardů dál v lese. Roztřesená Sierra se přinutila, aby se mu podívala do očí.

Byl to jelínek.

„Jelene pitomý!“ zaječela a zvíře vběhlo mezi stromy. Sierra se pokoušela uklidnit své pádící srdce. Pokud ji rozhodilo roztomilé zvířátko, musí být ze setkání s Xavierem nervóznější, než se domnívala.

Jak pokračovala po pěšině, do paží ji štouchaly pletací jehlice, které měla v batohu, proto opatrně odsunula jejich hroty od kůže. Všechny ostatní holky v klubu Čubky & pletky, který založila, používali kovové jehlice, ale pro Sierru platilo, že buďto budou dřevěné, nebo nic. Dokonce měla na koncích vypálené své iniciály.

Skleník na konci pěšiny byl stejně okouzlující jako zbytek kampusu. Vysoké tabule plaveného skla se zvedaly v gotickém oblouku, jako by vypadly z pohádkové knížky. V rámu nad zavřenými dveřmi bylo zasazeno několik neobvyklých vitrážových kousků.

Sierra se zamračila. Xavier jí tvrdil, že nechá pootevřené dveře, ale možná nechtěl, aby dovnitř napršelo. Opatrně, aby si nerozmazala make-up, přitiskla tvář k nejbližší skleněné tabuli. Uvnitř se nic nehýbalo.

Když otevřela dveře, silný odér kompostu a fialek ji přiměl nakřčit nos. Ve skleníku bylo překvapivě chladno – nebylo v něm nic z jeho obvyklé přívětivosti. Naposledy byla uvnitř s... Ne, nebude na jeho jméno myslet. Ukázal jí rostliny tabáku, které si pěstoval k výrobě náplní do elektronických cigaret.

„Při extrakci nikotinu musíš být opatrná,“ řekl a ukázal na rostlinu s širokými zelenými listy. „Je tak silný, že by to porazilo i koně. Hustý, co?“

Sierra to nepřipadalo hustý. Co nesnášela ještě víc než kluky, kteří kouřili, byli kluci, kteří měli vášeň pro zabíjení.

„Xavi?“ zavolala do prostoru.

Jedinou odpovědí jí bylo vyděšené máchání křídel, když několik ptáků vylétlo chybějící okenní tabulí v zašpičatělé střeše, která odhalovala šedivou oblohu. Nevzpomínala si, že by to okno chybělo, když tady byla s *ním*, na druhou stranu byli zaneprázdnění jinými věcmi.

„Xavi, jsi tady?“ zeptala se znovu a procházela řadami zeleně, z níž většinu pro své experimenty zasadili studenti forenzní vědy.

Chlad ve vzduchu zalézal Sieře do kostí. Že by se na ni Xavier vykašlal? Bylo možné, že to s rozchodem myslel vážně? V očích ji zaštípaly slzy vzteku. Tohle nedopustí. Patří k sobě.

Zvláštní zafunění, jako by se mezi rostlinami plazilo zvíře, ji přinutilo pospíšet si ke stolu v zadní části skleníku, kde až k zemi visely liány šplhavnice, a bránily tak ve výhledu na cokoli, co se skrývalo za nimi.

Když Sierra došla ke stolu, ztuhla na místě. V divném úhlu zpod něj vykukovalo něco bílého a skoro se to dotýkalo vytrhaných zbytků tabákových rostlin. Po skleníku se válela spousta náradí, ale tohle bylo něco jiného. Něco, co poznávala.

Xavierova bota.

Rychle obešla roh a málem si na vysokých podpatcích vymkla kotník. Když spatřila, co leží za botou, vydala ze sebe nekonečný trýznivý výkřik, který se nesl ze skleníku po pěšině až do jídelny.

U stolu poblíž zadního vchodu nastražila Dulce Castillová uši. Její nejlepší kamarádka Emi pořád ještě špačkovala, jak je nespravedlivé, že ke všemu vždycky vyberou Xaviera Torrese.

„Pšt,“ řekla Dulce. „Slyšíš to?“

„Slyším co?“ podivila se Emi. „Jak se všichni ládují? Samozřejmě že to slyším. Je to nechutné.“

„Ne, zní to jako –“ Dulce se odmlčela a snažila se zaposlouchat skrz polední vyzvánění kostelních zvonů na konci ulice. „To nic. Už to přestalo.“

O dvacet minut později vběhla z chodby do jídelny Sierra Foxová, rusé kadeře měla rozcuchané a pouzdrové šaty umazané od bláta.

„Xavi je ve skleníku!“ zavřeštěla hlasem plným úzkosti. „Byl zavražděn!“

Sierra se rozhlédla po jídelně vyděšenýma očima a pak se složila k zemi. Všichni studenti ztichli.

Pak se roztleskali.

„To bylo rychlé,“ pronesla Emi přes tleskot. „Obvykle nikdo nenajde tělo až do svátku práce.“ Začala si cpát do pusy brambůrky. „Měly bychom to dojíst, abychom se dostaly do skleníku jako první. Kdo dřív přijde, ten dřív vyřeší vraždu.“

Dulce se usmála. Xavier Torres byl mrtvý. Hra začala.

„Píše se death. Vyslovuje se, jak je komu libo. Většina lidí, které postihlo toto neštěstí, je rýmuje se slovem jít, ale podle mého soukromého mínění zní malebněji, když se rýmuje se slovem jed.“

– Dorothy L. Sayersová, *Vražda potřebuje reklamu*

Když mě táta vysadí u školy, trvá asi minutu, než mi dojde, co je na hlavní budově jinak. Nezměnilo se nic zjevného. Červené cihly vypadají jako vždycky: zašlé, ale čisté, jako by je zahradník přes léto omyl vapkou. Panství se přes trávník stále rozprostírá do písmene L a levá strana připomíná padlou sekvoji hustě prorostlou břečtanem a ocelovými okny. Dokonce i mosazné lví klepadlo visí na dveřích s uklidňující známostí.

Pohledem se přesunu k černému oku bezpečnostní kamery, které sleduje auto mého táty, jak vyjíždí z kamenné příjezdovky na dálnici. Strávil tak dlouho focením mého prvního dne, že je nyní parkoviště u lesa tiché, až na teplý vánek, který třepotá stopkami na autobusech přivázejících studenty z okolí Cape Cherry.

„Aha,“ prohlásím, když si konečně všimnu, co je tu nového. Někdo ověsil chrlič, usazené na vrcholcích štítů, věnci z narcisů. Shlížejí na mě, jako bych jejich štíhlé šedé krky ozdobila osobně.

„Tomu říkám vylepšení,“ zavolám na ně a pak mi dojde, že riskuju zpoždění.

Hlavní dveře jsou odemčené, ale přesto přátelsky poklepu na mosazného lva a pospíchám chodbou plnou portrétů rodiny Jamese Everetta

a proslulých kriminologů, kteří kdysi učili na Everettově střední. Na zlatých štrápcích koberce se stále drží několik sušených květů – pozůstatků letních svateb, které pomáhají financovat stipendia.

Těsně předtím, než projdu kolem recepce, se rozlétnou dveře a já málem vrazím do vysokého blond'atého kluka, jehož oči se skrývají za tmavými brýlemi. Přestože má na sobě směšné sportovní sako, ve kterém vypadá jako svatební host navíc, je natolik atraktivní, že to nelze přehlédnout, proto vím, že to nemůže být student, který se sem vrací po prázdninách.

Přes rameno mu visí batoh. Ze složky z logem střední J. Everetta vykukuje rozvrh. Plánek školy drží ledabyle mezi prsty.

Závěr: Musí to být prvák, nebo přestupující student.

„Promiň,“ řekne a omluvně zvedne ruku. Pak se mi podívá do očí a usměje se tak zářivě, jako by mě snad poznal. „Tak moc jsem chtěl utéct od všech těch formulářů kolem přestupu, že jsem se nedíval, kam jdu.“

Takže přestup. „To nic,“ uklidním ho. „Já si zase povídala se sochami, takže oba máme divné ráno.“

Klukův úsměv nezmizí, ačkoli jsem se právě přiznala ke konverzaci s neživými předměty. „Můžeš mě navést do tanečního sálu?“ zeptá se. „Děkanova asistentka mi dala tuhle mapu, ale –“ zarazí se a podívá se na narychlo nakreslené čáry, které mají představovat chodby Everettovy střední.

„Zpočátku můžou být matoucí.“ Pokynu mu, aby mě následoval. Kráčí s nahrbenými rameny a svými dlouhými kroky se mnou snadno drží tempo. „Doktor Everett musel v domě neustále představovat místnosti, jelikož přijímal další a další studenty, ale městská rada Cape Cherry mu nedovolila postavit budovu vyšší než dvě patra.“

Nováček se podívá na mapu. „Musí být divné mít hodinu chemie v něčí staré ložnici.“

„Počkej, až uvidíš fotografie krvavých skvrn v koupelně,“ povím mu.

Taneční sál je nacpaný studenty, dorazivšími sem k úvodnímu shromáždění v první školní den, které naštěstí ještě nezačalo. Emi, která obvykle

chodí pozdě, už si našla místo a tylová sukně se jí nadouvá přes jednu ze skládacích židlí, jež jsou rozestavěné v řadách. Po potrhaném tričku s ručně potištěným nápisem NEUNESEŠ PRAVDU má rozetá malá plyšová zvířátka a zářivé plastové hračky. Jako vždycky vypadá, jako by patřila do tokijské módní čtvrti, kde žije její táta, a ne do přímořského městečka ve Virginii.

Když si všimne, jak ve dveřích otálím, rozmáchlým pohybem ruky ukáže na místo vedle sebe, takže se jí na předloktích třesou bonbonové náramky. „Dulce!“ zavolá. „Pojď si sednout k nám!“

Nám zřejmě znamená ji a Rose Martinovou, holku, se kterou jsme loni měli tělocvik a která trávila hodinu meditováním, místo aby běhala po lese jako my všichni ostatní. Sotva ji známe, takže mě nenapadá jediný pořádný důvod, proč sedí na naší straně sálu, když všichni její kamarádi jsou na druhé straně uličky se Sierrou.

Zvažuju, že se zeptám nováčka, jestli se k nám nechce připojit, ale než stačím cokoli říct, sklopí hlavu a zapluje na prázdné místo v rohu před Emi, jako by se styděl, že přišel pozdě. Následuju ho, zmatená jeho náhlým záchvatem ostýchavosti.

„Kdo je ten fešák?“ vyzvídá Emi, když se posadím.

Střelím ke klukovi očima a doufám, že ji neslyšel, ale vzhledem k dvoustovce dalších hlasů v sále to asi klidně mohla zakřičet a nic by se nestalo.

„Přestoupil sem,“ vysvětlím a rychle dodám: „A ne, nepředstavím ti ho. Vyměnili jsme si sotva deset slov, takže se mu představ sama.“

„Nový rekord!“ Emi pohlédne na hodinky s postavičkou Keroppi na svém kostnatém zápěstí.

„O čem to mluvíš?“

„Vsadila jsem se s Rose, že ti nebude trvat ani dvě minuty, než řekneš něco nevrlého, ale zabralo ti to jen deset sekund. Dluží mi kořenové pivo se zmrzlinou.“

Přejdu fakt, že Emi se o mě vsází s cizím člověkem. „Počkej, až si vyslechněš můj názor na to, kolik sponek do vlasů může člověk nosit najednou,“

utrousím a vyplážnu na ni jazyk, zatímco poklepu na jednu z doslova tuctů duhových sponek, které zdobí její hedvábné černé copánky.

„Radost je v nás, ne ve věcech.“ Rose se vsedě předkloní a mírně se na mě usměje. Její jméno k ní sedí. Je mírně baculatá s porcelánovou pletí, světle modrýma očima a růžovými tvářemi, jako hobit z *Pána prstenů*, pokud by hobiti měli růžové vlasy.

„Říká holka, která žije v soukromé rezidenční čtvrti,“ odfrkne si Emi.

Očekávám, že se Rose po té kritice urazí, ale jen pootočí jedním z bonbonových náramků na Emiině zápěstí a zachichotá se. Její nenucený dotek budí dojem, že jsou kamarádky, což nedává smysl, protože Emi s ní o tělovcíku nikdy nemluvila. V žaludku mě bodne osten znepokojení. Scházela se Emi s Rose přes prázdniny, aniž by mi o tom řekla?

„Proč to vypadá, že Whitaker strávil léto v troubě?“ zeptá se Emi, zatímco sleduje našeho děkana, jak kráčí k mikrofonu v přední části sálu.

Když děkan Whitaker dojde k mikrofonu, poklepe na něj a pak po nás vrhne oslnivým úsměvem, který v kontrastu s jeho opálenou pletí působí velmi bíle. Těžko říct, kolik mu je, protože si barví vlasy, ale nejspíš má kolem čtyřicítky a na údržbě svého zevnějšku nešetří – jako by patřil na lyžařské sjezdovky nebo stránky pánských časopisů. Já to nevnímám, ale znám spoustu studentek – Emi nevyjímaje –, které si kolem jeho jména ve svých sešitech kreslí srdíčka.

Nové keramické fazety. Boty z aligátoří kůže. Fotka ve školním e-mailu „Vítejte zpátky“, kde stojí před fontánou Trevi.

Závěr: Zasnoubení se starostkou Foxovou má své výhody.

„Dobré ráno,“ rozlehne se děkanův hlas po tanečním sále. „Rád bych využil této příležitosti, abych vás přivítal na Škole kriminologie dr. Jamese Everetta!“ Usměje se na skupinku studentů, kteří sedí v přední řadě. „Je úžasné vidět tolik známých tváří a je mi potěšením spatřit všechny nové. Dr. Everett by byl pyšný, že tato třída prvků je nejen nejrozmanitější v celé třicetileté historii školy, ale také dosáhla nejvyšší úspěšnosti v přijímacích zkouškách. Je to důkazem toho, že nejlepší a nejbystřejší mladé

mozky ve Virginii mají nadále zájem o to, aby se obor kriminologie stal dynamičtějším a spravedlivějším než kdy předtím.“

Natáhne se pro iPad, který mu podává jeho asistentka. „Provedu prezenci a rozdělím vám třídní úkoly,“ pokračuje. „Ale než tak učiním, chci vám připomenout, že po skončení shromáždění vám samotná starostka Cape Cherry, paní Foxová, sdělí podrobnosti letošní Velké hry, takže vám doporučuji se zdržet.“ Zazubí se na svou snoubenku, která stojí v rohu tanečního sálu a ruce má pevně zkřížené přes růžové kostkované sako.

„Připadá mi, že jí někdo do kafe přilil citron,“ pronese Emi a poukáže na starostčiny semknuté rty. „Nebo kyanid.“

„Jaká matka, taková dcera,“ zašeptám a pohlédnu na Sierru. Když jsme ještě byly kamarádky, myslela si, jak není trapné, že její máma kandiduje na starostku, ale teď sedí na židli vzpřímeně jako svíčka, jako by se bála, že když ji někdo uvidí se hrbít, její matka prohraje listopadové volby.

Nesedí vedle svého přítele. Rusé kadeře má perfektně upravené, jako by jimi na parkovišti před zazvoněním neproplétal své prsty. Pod očima má silnou vrstvu korektoru.

Závěr: S Xavierem se pohádali.

Zatímco se děkan Whitaker pracovává abecedou, Emi si zaváže tkaničky na svých ke kolenům sahajících bagančatech. Jsou tak vysoké, že jí na výšce přidávají deset centimetrů, ale pořád je menší než já, přestože sama nejsem nijak vysoká.

Průměrná výška, průměrná postava, průměrné hnědé vlasy a pleť. Nic na mně nijak nevyčnívá, možná krom mateřského znaménka mezi očima, které vypadá jako králíček.

„Dulce Death Castillová,“ zvolá děkan Whitaker, když dojde k céčku, a protáhne první slabiku fonetického důl-sej.

„Zde,“ zahlásím. Blond’atý přestoupivší student se ohlédne přes rameno s nadzvednutým obočím, jako by si nebyl jistý, že mé prostřední jméno slyšel správně. Moje máma nikdy neměla známky na to, aby se dostala na Everetovu střední, ale pojmenovala mě po svém oblíbeném

detektivovi (lordu Peterovi Death Brendonovi Wimseym) v naději, že já budu mít víc štěstí.

„Jsi ve třídě slečny Mossové,“ oznámí děkan Whitaker a pokývne mým směrem.

Kluk se na mě omluvně zazubí a pak se otočí zpátky, jako by mu bylo trapně, že mi nepoděkoval za pomoc s hledáním tanečního sálu. V duchu si analyzuju jeho úsměv.

Povýšený. Záludný. Sebevědomý.

Závěr: S Emi se k sobě hodí.

„Emi Nakamurová?“ řekne děkan Whitaker o pár minut později.

„Proti své vůli zde!“ zakřičí Emi, čímž si vyslouží smích od několika studentů včetně Rose, která ji laškovně zatahá za jeden z copánků. Jsem ráda, když děkan oznámí, že je Emi ve třídě se mnou, a ne v amfiteátru doktorky Sakaové, který je plný mrtvých věcí.

Poté, co děkan Whitaker vyvolá poslední jméno, předá iPad zpátky své asistentce. „Ti z vás, kteří zde nechtějí zůstat na prezentaci starostky Foxové, mohou zamířit ke snídaňovému bufetu,“ řekne. „Ale měli byste vědět, že letošní výhra je podstatně vyšší než loni, takže je ve vašem nejlepším zájmu si ji vyslechnout.“

Navzdory dolarům, kterými jim mává před nose, se aspoň stovka studentů hlasitě zvedne, a jak se ženou k východu, rozhází dokonalé řady skládacích židlí. To je pro děti ze soukromých škol typické: Spousty z nich jsou dostatečně bohaté na to, aby jim víc záleželo na koblihách než na penězích.

Jakmile jsou ostatní pryč, děkan Whitaker se usměje na ty z nás, kteří jsme zůstali sedět. „Jak většina z vás jistě ví,“ spustí, a jak je teď v sále méně lidí, rozléhá se jeho hlas mnohem hlasitěji, „dr. Everett zahájil tradici každoroční propracované detektivní hry, aby dal svým studentům příležitost uplatnit své znalosti kriminologie v praxi. Dnes v této tradici pokračuje Nadace rodiny Foxových, která velkoryse pomáhá s financováním naší školy.“ Pokývne na starostku Foxovou, která se usmívá, jako

by jí snad napnutí rtů způsobovalo bolest. „Soutěž sice vyžaduje značné časové nasazení, ale provází ji také odměny, které vám vysvětlí starostka Foxová.“

Když značkové lodičky Jimmy Choo starostky Foxové klapou po podlaze, lesknou se jako kaluže krve. Její vlasy, stejně rusé jako její dcery, jsou střižené do přísného francouzského bobu, takže vypadá jako hybrid mezi modelkou a drsným seržantem.

„Děkuji, Stane – chci říct, děkane Whitakere –, za uvedení,“ pronese hlasem ostrým jako břitva. „James Everett a můj otec byli celoživotní nejlepší přátelé, takže jsem valnou část svého dětství strávila v tomto domě. Některé z mých nejranějších vzpomínek patří jemu, jak sedí ve svém koženém křesle, kouří dýmku a předčítá mně a Claire.“

„Možná že to ona zabila Claire Everettovou,“ zamumlá si Emi pod vousy.

„Navzdory brutálnímu zločinu, který jeho dceru připravil o život,“ pokračuje starostka Foxová, „James Everett nikdy neztratil vášně pro vymýšlení detektivních záhad pro své studenty. Proto když před deseti lety zemřel, rozhodla jsem se pokračovat ve Velké hře na jeho počest.“ Nakrčí nos, jako by se jí nelíbilo, co se chystá říct. „Spousta vašich spolužáků odešla dřív, než se dozvěděli o výhře, proto bych vás ráda požádala, abyste rozhlásili, a nalákali tak více studentů ke hře, že letos se rada rozhodla, že vítězný tým obdrží třicet tisíc dolarů.“

Emi zaskočí. „To je dvakrát víc než loni,“ řekne a svým hlasem přehluší nevěřící šepot, který se šíří tanečním sálem. „To by pokrylo celý výlet!“

„Jaký výlet?“ vyzvídá Rose a nakloní se k nám, jako by byla součástí našeho týmu, což rozhodně není.

„Příští rok jedeme po maturitě do Anglie,“ odpoví Emi. „Chceme navštívit dům Dorothy Sayersové a všechna místa, kde se odehrávaly příběhy lorda Wimseyho.“

„To by mohla být zábava,“ odvětlí Rose, ale poznám, že doopravdy si to nemyslí. Mohla bych jí vysvětlit, že je to výlet, který plánovala moje máma a nikdy se k němu nedostala, ale do toho jí nic není.

Děkan Whitaker se vrátí k mikrofonu, aby utišil rozruch. „Herní balíčky budou k dispozici po škole na recepci,“ oznámí. „Budou obsahovat policejní výsledky, výpovědi svědků, pitevní zprávu a fotografie fyzických důkazů – všechny materiály, které budete potřebovat, abyste vyřešili vraždu brzy zesnulého Tima Riggse.“ Usměje se. „Tedy všechny *kromě* samotného místa činu, na které jeden z vás nebohých studentů brzy narazí.“

Od stěn se odráží chichotání. Vidina mrtvol, byť falešné, se zdá být každým rokem lákavější.

Děkan Whitaker převezme od starostky Foxové obálku. „A nyní. Oka-mžik, na který jste čekali. Jmenování obětí.“

Celá místnost zatají dech. Emi mě popadne za koleno, jako by jí mohlo přinést štěstí. Obětí vraždy se může stát kdokoli z předchozích hráčů a každý chce být vybrán, protože dostane stopy navíc, které mu pomohou zinscenovat místo činu. Tým s obětí vyhrává ve víc než šedesáti procentech případů.

Děkan Whitaker otevře obálku a vytáhne list složeného papíru. „Obětí letošního roku se stává...“ Rozloží papír. „Xavier Torres!“ prohlásí, jako by oznamoval vítěze Oscara.

Zatímco Xavier utíká dopředu, jeho kamarádi propuknou v jásot, ale připojí se k nim i pár zabučeních, včetně Emi. „Losování je zmanipulované!“ zaječí jen napůl v žertu, ale nikdo jí nevěnuje pozornost, krom přestoupivšího studenta, který se otočí a zadívá se na Emi přes své tmavé brýle.

Emi přitahuje kluky jako nektar kolibříky, tudíž není divu, že se na ni upírá jeho pohled. Teprve až když si všimne, že ho pozorují, kousne se do rtu a otočí se zpátky k děkanu Whitakerovi. Jsou to hezké rty, jako okvětní plátky tulipánu. Ale jediné, na čem záleží, je, že nevybrali mě nebo Emi.

„Proč to nikdy nejsme my?“ povzdechne si.

„Jsme nejmenší tým.“ Moje parťačka pokrčí rameny, její protest už je dávno zapomenut. „Pravděpodobnost zrovna nepracuje v náš prospěch.“

Když se Xavier vrátí na své místo, jeho nagelovaný bronzový melír a dokonalý úsměv jsou plně na odiv. Ve svém námořnicky modrém svetru

a kalhotách vypadá jako portorická popová hvězda, která se chystá jít hrát golf. Když si Sierra stoupne, aby mu lípla rychlý polibek na tvář, jeho ostré řezaná čelist sebou cukne.

„Viděla jsem mrtvé mouchy, které projevily víc vášně,“ pronese Emi.

Enzo Torres, Xavierův mladší bratr, vypadá obdobně lhostejně. Je to levnější verze Xaviera a všechno, co má na sobě, včetně piercingu v obočí, je černé. Bratři Torresovi se navzájem nedokážou vystát, takže netuším, proč Sierra dovolila Enzovi, aby se připojil k jejich týmu; leda by to bylo proto, aby mi dala sežrat, že opustil ten náš. Jako by nám chyběly ty jeho výbuchy.

„Štve mě, jak si Sierra myslí, že je lepší než my.“ Zaskřípu zuby. „Slib mi, že s ní znovu neprohrajem.“

Emi uchopí svou klíčenku v podobě mystické „biliardové“ koule 8, co ji má vždycky připnutou k batohu ve tvaru medvídka, a důrazně s ní zatřeše. „Rozpláceme s Dulce Sierru svými hustými detektivními schopnostmi?“

Sledujeme, jak trojúhelník líně plave v tekutině a pak se zastaví na ROZHODNĚ TO TAK JE.

„Vidíš?“ Popadne mě za ruku a do dlaně se mi zaryjí její plastové prstýnky. „Tenhle rok bude zalitý duhou. Najdeme stokrát lepšího studenta forenziky, než je Enzo.“

Při jejích slovech se k nám nováček znovu otočí. „Jsi detektiv?“ zeptá se jí.

Emi se zapře lokty o sukni, je očividně nadšená, že s ní mluví. „S Dulce jsme lordi Wimseyové,“ odpoví a nakloní se blíž k jeho opěradlu.

„Cože jste?“

„Týmy jsou pojmenované po knižních detektivech,“ vysvětluje. „V uvítacím e-mailu byl seznam. Copak jsi ho nečetl?“ Když kluk zavrtí hlavou, pokračuje. „Slečny Marplové. Sherloci. Lordi Wimseyové. Dostaneme tak při hře kredity za literaturu.“ Nakloní hlavu svým směrem. „Jsme ale jediný tým se dvěma detektivy.“

„Jak to funguje?“

„Dulce sbírá důkazy a já čtu lidské emoce.“

Kluk se zakření. „Víš, jak se cítím?“

„Samozřejmě, bažante,“ odvětlí Emi. „Jsi nervózní, ale ne moc, jelikož jsi vysoký a pohledný, takže víš, že budeš populární, ať půjdeš kamkoli, ale taky se obáváš, že tě veřejné školství nepřipravilo na studium tady.“

Kluk pozvedne obočí. „Proč si myslíš, že nejsem z jiné soukromé školy?“

Emi ukáže na mě a já se chopím příležitosti.

„Jsi až moc dobře oblečený,“ řeknu. „Vybral sis oblečení na základě své představy o soukromé škole, ne podle skutečnosti.“

„Možná by sis měl sundat to sako,“ navrhone Emi a ušklíbne se.

Aniž by ho to vyvedlo z míry, stále s úsměvem na rtech, si sundá sportovní sako a nacpe ho do batohu. „Proti vám dvěma bych hrát nechtěl.“

„Měl by sis rychle najít tým,“ ponouká ho Emi. „Jinak skončíš s tlupou prvků. V jaké jsi frakci?“

Než stačí odpovědět, zazvoní zvonek a děkan Whitaker zvolá: „Šťastné pátrání všem!“ Zatímco lidi kolem nás sbírají své věci a zvedají se, nový student se na mě a Emi naposledy zakření a pak zamíří do třídy...

Zamračím se. Proč si nepamatuju, koho má za třídního?

Vzadu v mé hlavě se rozezvoní malý alarm, když mi to dojde: děkan nikdy nevyvolal jeho jméno.

2

„Chci říct, padla jste mi do oka. Neřeknu vám proč. Je to nevyzpytatelné, však víte.“

– Dorothy L. Sayersová, *Prudký jed*

Když s tátou dorazíme do Maldonadovy pizzerie na naši pravidelnou pondělní večeři, Beth Calhounová, šerifova dcera, nás usadí do červeného koženkového boxu. Technicky je to Sieřina nevlastní sestra (když jsme byly mladší, šerif Calhoun býval ženatý se starostkou Foxovou), ale přestože jsem u Sierry doma strávila nespočet dnů, Beth ani její sestru vůbec neznám, jelikož po rozvodu zůstaly se svou matkou.

Na druhém stupni byla Sierra posedlá myšlenkou, že bude mít sestry, takže jsme založily detektivní agenturu nazvanou Death & Foxová, abychom vyřešily případ „Jak Bethina a Averyina matka unesla své dcery“. Byl to jediný důvod, který nás napadl, proč se rozhodly nepřestěhovat na panství Foxových. Při nepřímém záznamném výslechu starostky Foxové jsme zjistily, že Beth a Avery žily se svou matkou, protože jí soud přikl opatrovnictví.

Ráda bych věřila, že tragická minulost je důvodem, proč nám Beth podá zalaminované jídelní lístky s neskrývanou averzí, načež se vrátí ke svému pultíku hostesky, ale jsem si poměrně jistá, že je to proto, že stejně jako její otec nesnáší Everettovu střední.

„*Jak příjemné děvče,*“ pronese teatrálně táta a přitiskne si ruku na hrud', zatímco sleduje, jak Beth usazuje další rodinu. „Zcela zjevně jsme její oblíbení zákazníci. Nejspíš nám přinese limonádu na účet podniku.“

„Anebo zákusek zdarma,“ přisadím si.

„Nebo štěně,“ směje se táta.

Hustý černý plnovous. Kulaté břicho. Neustále v dobré náladě.

Závěr: Můj táta je mladší mexická verze Santy Clause.

„Dnes večer Rocca konečně porazíme, *conejita*,“ prohlásí otec a knír mu zacuká nadšením, zatímco já se oklepu, když mě osloví *králíčku*, přezdívkou z dětství, kterou mi dala máma a on se jí odmítá vzdát, ačkoli moje mateřské znaménko už od té doby vybledlo. „Dumal jsem nad tím celý týden a není možné, aby měl ty stejné ingredience, které jsem vymyslel.“

U mého lokte se objeví číšník v kratasech. „Vítejte u Maldonada, domově té nejsýrovější pizzy v Cape Cherry,“ řekne odněkud nade mnou. „Co si dnes večer dáte?“

„Dva sprity, prosím,“ odpovím. „A tyhle nebudeme potřebovat.“ Chci číšníkovi podat jídelní lístky, ale vyklouznou mi z prstů na zem. Oba se pro ně naráz sehne a téměř se srazíme hlavami.

„Omlouvám se,“ zasténám, ale zarazím se, když spatřím jeho tvář, která je mi povědomá, ačkoli jsem si stoprocentně jistá, že nás ještě nikdy neobsluhoval. Má náhrdelník z drobných korálků, jako všichni místní surfaři, a hezký úsměv. Ale mou pozornost upoutají jeho oči. Jedno je modrozelené, zatímco druhé je hnědé, což vyvolává dojem, jako by se v děloze zamotala dvojčata. Dnes ráno se ukrývaly za tmavými brýlemi.

„Ahoj,“ řeknu. „Tys byl dnes ráno na shromáždění.“

„A ty jsi ta holka, která si povídá se sochami,“ odtuší a usměje se. Jsem překvapená, že mě poznal. Myslela jsem, že pod vlivem setkání s Emi na mou existenci zapomene. Celý den mluvila o tom, jak byl sexy, dokonce narušila naši hodinu angličtiny, aby mi ukázala, že jí její mystická koule slíbila, že ji na Travičově festivalu políbí. „Zrovna jsem přestoupil z Cape Cherry,“ dodá. „Však víš, té *veřejné* střední školy.“

„To muselo být na poslední chvíli,“ poznamenám. „Jinak bys byl na prezenčním seznamu.“

Poškrábe se na zátýlku, kde mu zůstanou růžové otisky. „No, jo, to bylo.“

Táta si odkašle, jako by nechápal, co to má společného s večeří, a kluk si ze zástěry vytáhne notes.

„Pokud nepotřebujete jídelní lístky, hádám, že jste stálí hosté,“ řekne a drží pero u horního okraje papíru. „Co si dáte?“ položí otázku s falešným přízvukem, jako by byl James Bond, a můj prvotní dojem o něm se potvrdí: Je to extrovert a myslí si, že je okouzlující.

„S majitelem hrajeme takovou hru,“ spustí táta, ale kluk ho rychle přeruší.

„Aha, tak to jste vy,“ prohlásí, jako by mu o nás Rocco všechno řekl. „Jakými dvěma ingrediencemi nás vyzvete dneska?“

Táta zná Rocca ze střední a po smrti mojí mámy navrhl, abychom si všichni zahráli večeřovou hru. Každý týden vybereme dvě přísady, a pokud je Rocco v kuchyni nemá, dostaneme naši pizzu zdarma.

Rocco má tři pravidla: Musíme si vybrat zeleninu nebo živočišný produkt. Nesmí to být nic vyhynulého nebo ohroženého. A nesmí jít o nic nelegálního, vzácného nebo přemrštěně drahého, proto byla pizza s růžovým mořským okounem a kaviárem, kterou jsem se tátovi snažila loni rozmluvit, diskvalifikována.

„Řekni Roccovi, že chceme pizzu s kukuřičným kuřátkem a čerstvou kůrou yuzu,“ objedná táta.

„Fuj,“ zamumlám.

„Jedna pizza s drůbeží a ovocem, hned to bude,“ zahlásí kluk a zacvakne propisku. Pak na mě mrkne – mrkne! – a odejde. Jsem si poměrně jistá, že za celý můj život na mě žádný kluk nemrkl. Nejsem si jistá, jestli se mi to líbí, nebo ne.

Dojde k nám Beth Calhounová, třískne našimi sprity o stůl a ušklíbne se, když tekutina vystříkne a vytvoří louži na kostkovaném ubrusu. Její úšklebek se promění ve flirtovný úsměv, když přejde k nováčkovi, který právě do počítače zadává naši objednávku. Na dálku si všimnu, jak si její prsty hrají s černými vázačkami jeho zástěry, zatímco on píše.

Je to pohodář. Má rád nové věci. Je přizpůsobivý.

Závěr: Je můj pravý opak.

S Emi hrajeme Velkou hru společně, protože my dvě dohromady tvoříme jednoho dokonalého Wimseyho: Ona disponuje jeho energickou osobností a já splétám fakta, která sbírám do jakési mentální tapiserie, kterou si můžu prohlédnout, kdykoli se mi zachce. Občas si přeju, abych si věcí nevšímala – například jasně červených písmen na účtech z nemocnice, které můj táta schovává. Nepřiznala jsem Emi, že pokud nevyhrajeme, bude naše cesta do Anglie asi stejně nedosažitelná jako let na Mars.

Jak minuty ubíhají a pizza je stále v nedohlednu, tátův úsměv se rozšiřuje. Skoro ho vidím, jak si připravuje vítězný proslov, který Roccovi přednese. Ohlédnu se přes rameno na nového kluka a všimnu si muže ve středních letech ve stetsonu, který se na nás mračí. Jsem ráda, že je táta příliš zabraný do výzvy a nevšímá si jeho nevraživého pohledu.

Od té doby, co šerif Calhoun oznámil světu, že moje máma řídila opilá, když se střetla s náměstkem Armstrongem, sice už uběhly dva roky, ale malá města neodpouštějí rychle, a to ani v případech, kdy je celá historka kompletně vyhaná. Možná obzvlášť v takových případech ne.

O patnáct minut později položí nový kluk ze školy doprostřed našeho stolu horkou pizzu. Kukuřičné kuřátko a kůra yuzu.

„Dobrý pokus, Jorge,“ zavolá Rocco z druhé strany restaurace, kde vysoko ve vzduchu otáčí těstem.

Táta kouká na pizzu s neskrývaným šokem. „Ale v supermarketu čerstvé yuzu neprodávají! Kontroloval jsem to!“

„Možná bychom to měli vzdát,“ navrhnou. „Nemyslím si, že se nám kdy povede vyhrát.“

„Já se nikdy nevzdám.“ Jak se táta souká z boxu, málem svým břichem převrhne svůj spríte. „Jdu zjistit, jak se to Roccovi povedlo.“

Jakmile je táta pryč, kluk se na mě zadívá s lišáckým úsměvem. „Dokážeš přijít na to, jak jsme to provedli?“

„No, ehm –“ zakoktám se.

Poslední osoba, která mi dala hádanku u večere, byla máma a od její smrti jsem jak zajíc v záři reflektorů, kdykoli někdo udělá něco, co mi ji připomene.

„Já...“

Kluk se začíná tvářit, jako by si přál, aby se byl nezeptal, ale naštěstí se v tu chvíli moje tělo rozhodne uvolnit.

„Ano,“ odpovím. „Tohle je snadné.“

„Tak dobře, ohrom mě.“

Roccovy pizzy se pečou dvanáct minut. Kluk přinesl pizzu ke stolu půl hodiny po objednání. Z kapsy mu trčí jízdenka na autobus, takže do práce nejel autem. Závěr: Koupil yuzu někde, kam zvládl dojít pěšky do deseti minut.

To já jsem Emi v prváku navrhla metody lorda Wimseyho a od té doby jí je vtlokám do hlavy: Ignoruj motivy a psychologii. Zapomeň na drby a důvody. Zjisti, *jak* se něco stalo, a odhalíš, kdo to udělal.

Řešení se mi v hlavě plně zformuje díky knize, kterou jsem četla, o potravinách, které by mohly být toxické pro Penny, toulavou kočku, jež s námi pobývá, když je venku špatné počasí: Yuzu je z Japonska.

„Ta sushi restaurace tři bloky odsud,“ pronesu a pod stolem zkrčím prsty, protože před ním opravdu nechci selhat. „Vsaďím se, že používají čerstvé yuzu.“

Klukovy rty se pomalu rozšiřují do úsměvu. „Páni,“ hlesne.

„Mám pravdu?“ ujišťuju se.

„Používají ho do koktejlů.“ Vklouzne na tátovo prázdné místo, jako by mu víc záleželo na naší konverzaci než na vydělávání spropitného.

„Jsem si jistá, že bys to taky uhodl,“ namítnu. „Na Everettovu střední nepřijímají jen tak kdekoho.“

„To je tvůj první omyl,“ upozorní mě a s nepřístojnou intenzitou mě pozoruje zpod svých dlouhých řas. „Nejsem v detektivní frakci.“

„Žurnalistika?“ zeptám se a vzápětí svého tipu lituju. Sice vypadá jako moderátor zpráv, ale povrchní šarm televizních rádoby hvězd, jako je

Xavier Torres, vždycky zakrývá kyselou nádrž nejistoty, a sebevědomí tohohle kluka se nejeví jako falešné.

„Forenzní věda,“ odpoví a hraje si přitom s propiskou. „Chci být doktor.“

Sevre se mi žaludek, ačkoli to může být z pachu kukuřičného kuřátka a yuzu. Student forenziky je přesně to, co lordi Wimseyové potřebují.

Problém je, že když jsme k sobě naposledy pozvaly kluka, který se Emi líbil, byl to Enzo. Kéž bych s sebou měla telefon, abych mohla Emi napsat a přiměla ji slíbit, že nedovolí, aby ji tenhle kluk rozptyloval. Pokud počkám do zítra, je vysoká šance, že ho k sobě přizve někdo jiný, protože všechny týmy teď musí hru hrát s někým z forenzního, což je nejmenší frakce na škole. Zaskřípu zuby, jelikož jsem našťavaná, že tohle rozhodnutí budu muset udělat sama.

Obvykle mám dobrý čich na lidi. Poznám, jestli lžou nebo za to nestojí. Trochu jako zlatý retrívr. Ale u něj mi to kupodivu nejde. Vyzařuje ze sebe dva druhy energie – rozpolcené jako jeho oči. Jeho dobrácká povaha se zdá být skutečná, ale je na něm něco odtazitého, jako by za svými úsměvy skrýval nějakou další část sebe.

Na druhou stranu, všichni máme tajemství. Kousky sebe samých, které pohřbíváme hluboko v sobě. Podívám se do jeho modrozeleného oka a spatřím nepředvídatelnost oceánu. Způsob, jakým vás voda jemně odnáší od břehu, že si neuvědomíte, jak jste daleko, dokud už není pozdě. Pak je tady jeho hnědé oko, které vypadá jako střed slunečnice. Hřejivý s dlouhým stonkem. Vždycky se natahuje ke světlu.

Ukáže na mou sklenici. „Chceš další sprite? Pokud máš ráda Shirley Temple, můžu ti do něj přidat grenadinu.“

Jeho laskavost vyvolá v mém mozku něco, co za mě rozhodne.

„S Emi potřebujeme studenta forenziky,“ povím mu. „Pravidla říkají, že týmy mohou mít až osm hráčů, ale s Emi jsme se shodly, že nikdy nedeme mít víc než tři členy, takže pokud vyhrajeme, získáš třetinu odměny. Deset tisíc dolarů.“

Klukovo obočí se zmateně zamračí. „Zveš mě k vám do týmu? Jen tak?“

Můj mozek ho začne zpětně analyzovat. Myslela jsem, že způsob, jakým se na Emi usmál na shromáždění, znamenal, že by po té příležitosti skočil, ale možná jsem ho špatně odhadla.

„Nechtěla bys mě vyzkoušet?“ tlačí na mě dál.

„No jo, jasně.“ Jeho přítomnost narušila můj smysl pro pořádek. „Jaká je nejčastější příčina zlomené jazyčky?“ položím mu první lékařskou otázku, která mě napadne.

Bez zaváhání odpoví. „Škrčení rukama.“

„To mi stačí,“ řeknu. „Chceš s námi hrát?“

Skousne si horní ret a prstem obkresluje čtverce na ubrusu. Najednou mi dojde, že se chystá říct ne, a sevře se mi hrud'. Měla jsem počkat na Emi. Mohla tu nabídku vyšperkovat. Promluvit o zábavných částech soutěže. To by kluka, jako je on, oslovilo víc než moje fakta.

Pak se usměje a sevření v mé hrudi povolí. „Jasně, proč ne?“ odpoví.

„Opravdu?“

Zasměje se mému překvapení. „Ale jen když mi řekneš, proč jste si vybraly toho vévodu z Wimsey,“ dodá. „Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Lorda Wimseyho,“ opravím ho a přívál neklidu mě přinutí nad dalšími slovy zaváhat. Vysvětlovat, proč Wimseyho zbožňuju, je vždycky nepřijemné, protože o něm nemůžu mluvit, aniž bych zmínila mámu. Což je dost těžké, ale jelikož je ten kluk z capecherryjské střední, nejspíš už tu snůšku nesmyslů o její smrti slyšel.

Nakloním se dopředu a doufám, že nesleduje místní zprávy. „Moje máma byla velká fanynka detektivek,“ spustím a sleduju, jak zpracovává, že jsem použila minulý čas. Kůže kolem jeho rtů se mírně napne, ale jinak nezareaguje. „Můj táta musel předělat naši garáž na knihovnu, protože každá zed' v domě byla obložená knihami. Dokonce jí postavil i pojízdný žebřík, aby mohla předstírat, že je Belle z *Krásky a zvířete*.“ Kluk se usměje nekomplikovaným způsobem, který naznačuje, že o autonehodě ani pomlouvačné kampani šerifa Calhouna proti mé rodině neslyšel. „Čítávala

mi příběhy o Wimseym před spaním, přestože ji táta varoval, že mě budou děsit.“

„A děsily?“

„Ó, ano.“ V hrudi mě mírně zabolí. „Ale nikdy jsem jí to nepřiznala, protože jsem nechtěla, aby přestala.“

Proč mu rovnou nepřičteš svůj deník, Dulce?

„Nícméně,“ dodám a rychle odbočím od osobních informací, „četla mi je tak často, že první fiktivní postava, kterou jsem považovala za svého přítele, byl bohatý britský lord, jehož koníčkem bylo řešení zločinů.“ Odfrknu si. „I když všichni ostatní ve škole radši pojmenovávají své týmy po detektivních z televizních seriálů.“

„Ale no tak, ten poslední seriálový *Sherlock* byl dobrý,“ namítnu.

Nakrčím nos. „Sherlock je geniální, ale k lidem se chová příšerně. Na druhou stranu Wimsey je laskavý.“ *Jako ty*, dodám v duchu a přemýšlím o jeho nabídce, že mi udělá Shirley Temple. „A spravedlivý a soucitný –“

Preruší mě jeho smích. „Dobře, přesvědčila jsi mě,“ řekne. „Přisahám svou nehynoucí věrnost vévodovi – lordu Wimseymu bez ohledu na to, kolik okázalých netflixovských seriálů mi moji spolužáci budou vnucovat.“

Chrochtavě se zachichotám jako trouba, z čehož klukovi vyskočí obočí až do oblak. Mluvím s chrličí a chrochtám jako prase – já opravdu vím, jak udělat dojem. Abych zakryla své rozpaky, sklopím hlavu a hledám v batohu pero, takže schovám tvář pod záplavou tmavých kadeří. Když najdu černý fix, napíšu na ubrousek svoje číslo.

„Telefon moc nepoužívám, ale pokud mi zítra napíšeš, pošlu ti podrobnosti naší první schůzky,“ oznámím mu a emoce mám zpátky pod kontrolou. Před poslední číslicí se odmlčím. „Vím, že jsem trochu –“ Snažím se vymyslet, jak to podat. „Co chci říct, je, že vím, že Wimsey může působit jako prostáček, ale s Emi jedeme až na dřeň. Hrajeme, abychom vyhrály.“

Jeho tvář je nečitelná. „Na dřeň zvládám jet taky.“

„Tak jo, dobře.“ Trochu se mi třesou prsty, když dopíšu a ubrousek mu podám.

Kluk na něj pár sekund zírá, jako by si myslel, že je tam skrytý nějaký tajný kód. Pak se postaví a zastrčí si ho do kapsy. „Tak zítra,“ rozloučí se a mírně mi zasalutuje.

Zatímco se vrací do kuchyně, uvědomím si, že o něm musím přestat přemýšlet jako o *klukovi*, jako by to byl jediný kluk na světě. „Jak se jmenuješ?“ houknu za ním.

Otočí se a obě jeho nesourodé kočičí oči se na mě upřou, jako bych byla středem vesmíru. „Zane,“ odpoví tiše.

Srdce se mi divoce rozbuší. Lord Wimsey řeší případy s ženou, kterou zachránil před obviněním z vraždy. Jmenuje se Harriet Vaneová.

Vane. Zane. Je to osud.

3

„Ovšem, teorie jsou náramně ošemetná věc.“

– Dorothy L. Sayersová, *Nepříjemnost v klubu Bellona*

Několik dní po začátku pololetí mi Emi během třídnické hodiny pošle vzkaz.

„Málem jsem zapomněla,“ řekne. „Tohle mi dal děkan Whitaker během nulté hodiny.“

Vrátí se k poklepávání malíčkem o činel. Slečna Mossová učí hudebku, takže naše židle jsou obklopené stojany na noty a bicími soupravami. Emi není jediná, kdo blbne s nástroji, takže je těžké se soustředit na ranní hlášení, které zní z interkomu, jež – beze srandy – nainstaloval dr. Everrett, aby dal duchovi své zavražděné dcery prostředek ke komunikaci. Díky tomu se už po desetiletí drží zvěsti, že Clairin duch straší ve škole. Během oslavy mých narozenin pověděla Emi tátovi, že viděla Clairina ducha v knihovně, ale jsem si poměrně jistá, že si z něj jen dělala legraci, protože je natolik pověřčivý, že při úplňku pálí šalvěj a pokřižuje se pokaždé, když do našeho domu vejde černá kočka Penny.

Rozložím vzkaz, který je napsán na hlavičkovém papíře s děkanovým jménem a titulem v záhlaví. Vypadá draze a vůbec by mě nepřekvapilo, pokud by šlo o dárek od starostky Foxové.

Dulce, přijď, prosím, po škole do mé kanceláře. – SW